

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

FAT IS BEAUTIFUL
(grasso è bello !)

Komedie in één bedrijf

1880
door

Dario Fo

Vertaling: Frans Roth

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2004
Nr.2836

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>FAT IS BEAUTIFUL</i> op te voeren moet de naam van auteur <i>DARIO FO</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.
--

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2004/0220/028
ISBN 978-90-385-0872-6

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Dario Fo
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 1 heer)

MATTEA

JONGE MAN (Assistent van Mattea)

ANNA (Mattea's dochter)

DECOR

Het eenkamerappartement van Mattea, de ene helft is studio, de andere helft slaapkamer. In het midden op een verhoging de badkamer achter een doorschijnende wand. Als men de badkamer ingaat, gaat het licht aan, waardoor het silhouet van de persoon in de badkamer zichtbaar wordt. Rechts (vanuit de zaal gezien) een lange L-vormige tafel met daarop een computer, een printer en allerlei opnameapparatuur, waaronder een versterker; aan de korte zijde van de tafel allerlei zaken om koffie en thee te zetten, flessen, glazen en een doosje met pillen. Voor op het toneel een tweede tafel met daarop een lamp, een thermoskan met koffie, een suikerpot, verschillende kopjes, een asbak, sigaretten, een agenda. Hier en daar staan een paar fauteuils en bureaustoelen op wielen. Rechts achter de L-vormige tafel een uiterst moderne hometrainer. Links voor, nauwelijks zichtbaar, (eventueel) een voordeur op wieltjes, die bij de opkomst van Anna verder het toneel op gereden kan worden. Links achter in het halfdonker een onopgemaakt bed, met kastjes aan weerszijden en een schemerlamp.

(Muziek, dan een tedere, warme mannenstem in gesprek met Mattea.)

STEM MAN : Goede morgen, engeltje, het is negen uur. Wakker worden, lieveling.

MATTEA : *(de vrouw in bed beweegt zich een beetje)* Hè, moet dat nou? ....Ik sliep net zo lekker. Ik wil nog even blijven liggen. En een beetje met je knuffelen ...Kusje...

STEM : *(gevoelig, liefdevol)* Mmmmmm...Zo. En nu flink zijn, schat. 't Is de hoogste tijd!. Opstaan, liefje! Het is donderdag 18 november.

MATTEA : Gemeen van je! Je hebt me totaal gesloopt vannacht en nu wil je dat ik... Wat kan jij tekeer gaan, zeg. Tijger van me!

STEM : Ik ben jouw tijger, ja. Bezeten van dat verrukkelijke, hete, sensuele lijf van je!

MATTEA : *(dromerige stem)* O ja, heerlijk. Ah, wat is dat zalig. Doe dat nog 's. Mmmm, dit is het einde. Je bent een kunstenaar!

STEM : Wakker worden, schatje!. Vandaag wordt het een fantastische dag ! Je bent moe, ik weet het, je zou het liefst willen wegsmelten in mijn armen, maar je moet er uit.

MATTEA : Wat ben je toch een dwingeland, jij. Altijd je zin doordrijven.

STEM : Dat is niet eerlijk van je. Het is nu vijf over negen ...Vandaag staat Mars in het huis van Venus.... Het wordt een heel bijzondere dag, vol positieve impulsen! Opstaan, schatje!

MATTEA : *(staat op en knipt het schemerlampje aan)* Goed, jij je zin. Ik ben al op.

(Terwijl Mattea naar voren loopt wordt het licht. Ze is gigantisch dik en draagt een zeer elegant wit kanten nachthemd, waar een roze slip doorheen schijnt. Ze pakt een afstandsbediening van tafel.)

Weegschaaltje, weegschaaltje, waar zit je? In een donker hoekje. Het is elke ochtend hetzelfde liedje. Goed dat ik afstandsbediening heb.

(op de voorgrond rolt van rechts een weegschaal het toneel op)

Hè, hè, ben je daar eindelijk...Ook goeiemorgen. Tjeetje, wat kijken we weer chagrijnig! Je bent nog niet helemaal bij de les, hè! (*wil erop gaan staan, maar de weegschaal gaat er vandoor*) ....Ja, dat had je gedacht. Hier blijven, jij.

(*ze houdt hem tegen met haar voet en gaat erop staan: geluid van piepende veren; Mattea stapt er geschrokken vanaf*)

Ik schrok me rot!....Helemaal in mekaar geploft.

(*de weegschaal verdwijnt piepend en zuchtend*)

Ja, ja, ga nou nog een potje lopen janken ook. Aanstelster.. Als hier iemand recht heeft om te klagen.... Waarom weeg ik me eigenlijk nog. Een onsje meer of minder, wat maakt het nog uit? ...Op honderd drie en twintig kilo... (*steekt sigaret op*) Honderd drie en twintig, ja. (*geeft trap tegen het bed*) Zeggen we niks meer? Ik weeg honderd drie en twintig kilo.

STEM : Ik heb je al meer gezegd, poesje....ik zit daar niet mee...ik vind het juist fijn dat jij zo rond en mollig bent.

MATTEA : Rond en mollig! Een Japanse Sumo-worst zal je bedoelen. Die elk moment uit mekaar kan spatten. Ik vind het prima dat je me complimentjes maakt, schat, maar er zijn grenzen. (*kijkt naar de sigaret*) Wat doe ik nou? Een sigaret op mijn nuchtere maag. En ik heb nog geen eens koffie gehad. (*loopt naar de tafel, schenkt koffie in uit de thermoskan*) Bitter! Waarom smaakt koffie zonder suiker altijd zo bitter? (*kijkt naar suikerpot*) Hoeveel ben ik aangekomen de laatste twee maanden? Zestien kilo. Ach, dan maakt één zo'n schepje suiker ook niks meer uit, 't verdwijnt gewoon in de massa (*neemt suiker*) Zestien, gedeeld door twee, dat is acht kilo in de maand...of ik er nou één neem of twee (*neemt een tweede lepeltje*), zestien gedeeld door twee, dat is acht gedeeld door vier: ongeveer twee kilo per week, ach, wat kan het me ook eigenlijk schelen? (*schudt de suikerpot leeg in de koffie*) Hoog tijd dat je de remmen losgooit, meid! (*drinkt koffie en loopt richting bed*) Als ik zo doorga, zit ik binnen de kortste keren op de tweehonderd kilo. Misschien geven

ze me dan in Thailand wel de I'm fat award. (*trionfantelijke pose*) Voor de mooiste dikke vrouw ter wereld! Jij boft toch maar schat! Jij vrijt met de Colossea Maxima van het jaar tweeduizend! Colossea Maxima, ja. Die herinner je je toch nog wel? (*geeft weer een trap tegen het bed*) Wordt er niet meer gereageerd? (*Mattea gaat de badkamer in, we zien haar enorme silhouet*) O nee, dat was voor jouw tijd. Colossea Maxima, dat was dé grote kermisattractie uit mijn jeugd...Een soort Sugar Lee Hooper. Door een spleet in het gordijn schoof ze tergend langzaam, een gigantisch dijbeen naar buiten (*tilt een been op en imiteert Colossea*) een en al blubber en vetkwabben. "Meine Damen und Herren, wir presentieren die totale Jahrhundertensation " riep de kermisbaas, "Diese unübersehbare Fleischmassa, hüllenlos und splinternackt! Hereinspaziert, verehrtes Publikum, dann können Sie den Rest auch betatschen! " (*Mattea tilt haar nachthemd op, trekt haar slip omlaag en gaat op de wc. zitten*) De tent zat avond aan avond afgeladen vol. Je moest echt knokken om binnen te komen. (*ze staat op, trekt haar slip weer op en trekt door*) Wat denk je, schat? Zou dat niet wat voor mij zijn? Ik begin voor mezelf gewoon een kermistent.

STEM : Ik wil niet vervelend zijn, liefje...maar het is al kwart over negen! En je hebt een drukke agenda, dat weet je!

MATTEA : (*komt uit de badkamer en consulteert haar agenda*) Wat moet ik ook weer allemaal? O ja, mijn geheugenpilletje. Goed dat ik het heb opgeschreven, anders was ik het glad vergeten. (*ze pakt het doosje van tafel en leest*) Twee maal daags. Eentje voor het ontbijt en eentje vlak voor het slapen gaan. Ik neem ze vast alletwee (*schenkt water in*), anders vergeet ik die van vanavond, voordat die van vanmorgen is gaan werken. (*slikt twee tabletten*) Een honger dat ik heb! Ik weet niet wat het is, maar elke ochtend als ik opsta, heb ik een gevoel of ik in geen eeuwen.... Wat dacht je van een kop thee? Ik drink de hele dag thee. En ik moet de hele dag plassen. (*ze dekt de tafel, zet zonder er bij na te denken twee kopjes neer*) Waarom pak ik nou twee kopjes? Je bent geconditioneerd, Mattea. Hij is er niet meer. Nee, je hebt hem eruit gegooid en nu moet je voor straf in je eentje ontbijten. (*kijkt naar het bed*) Die nieuwe, die eet nooit wat. Zo ongezellig. (*zet de theepot en een pot honing op tafel, per*

ongeluk stoot ze daarbij een foto van tafel) Shit, laat ik alweer m'n moeder vallen! Dat wordt zo langzamerhand Freudiaans. (*zet de foto weer terug*) Mijn moeder, dat was een heilige, een geboren martelares, een monument van mutsigheid en truttigheid. Degelijk, betrouwbaar, solide. Solide....als de ABN-AMRO. Nou ja, dat is misschien niet zo'n gelukkige vergelijking. Maar saai! Saai! Godallemachtig, wat was dat mens saai. Voor mijn moeder bestond het leven uit de kinderen, het huishouden en mijn vader. In die volgorde. Ze kwam uit Limburg. Katholiek in hart en nieren ...en in het stemhokje. Alles wat met seks te maken had was bij ons thuis taboe. Voor mijn moeder waren meisjes gebouwd als poppen, die hier ophielden. (*wijst boven het schaambeek*) Wat van achteren zat, noemde mijn moeder de bibs, en van voren zat dus de voorbibs. En daar moest je met je vingers van af blijven. Op een dag, ik vergeet het nooit. ik zat net aan mijn huiswerk, kwam mijn moeder mijn kamer binnenzeilen met een treurige, gekwelde uitdrukking op d'r gezicht. En ik: mama, wat is er aan de hand? Waarom kijk je me zo aan? Is er iemand overleden? En zij met een sombere grafstem:. "Ge meugt wel heel goed uitkijken, kindje...!.Ge meugt wel heel goed uitkijken. Mannen willen altijd eeuwig alleen maar dat ene..." En ze heeft me nooit gezegd: wat.... Maar me wel de stuipen op het lijf gejaagd. Op straat, keek ik heel schichtig om me heen. Ik leek wel iemand van de KGB. Ik was doodsbenauwd! Stel je voor dat iemand er met dat ene vandoor zou gaan, waarvan ik niet wist wat het was. En o wee, als een jongen te dicht bij me in de buurt kwam. "Ga weg, maak dat je weg komt. Ik weet wel wat je wil!" Ik gooide zelfs met stenen. "Je krijgt het nooit van me". En hij: wat krijg ik nooit? Ik weet het niet. (*kijkt naar honingpot*) Zal ik wat honing nemen? Nee, Mattea, je hebt al genoeg suiker gehad vandaag. Jij gaat daar staan. Om de hoek. Ik wil je niet meer zien! (*zet de honingpot achter de thermoskan*) Uiteindelijk heeft een tante ons seksueel voorgelicht. Ze riep ons bij mekaar in de keuken. Op de eettafel lag een boek opengeslagen met een afbeelding van het vrouwelijke geslacht, helemaal verdeeld in zones. Van die felle kleuren: knalrood, kanariegeel, hemelsblauw.. Ik dacht, dat is vast een landkaart met provincies. En toen tante vroeg: wie van jullie weet wat dit hier is, zei ik: Ja, tante, dat is Florida. Tante,

verontwaardigd, "dommerdje, dat is toch niet Florida, dat is je voorbibs." Ik was helemaal ondersteboven. Ziet dat er zo uit. Geen wonder dat niemand het zien mag. Vanaf die dag heb ik mijn voorbibs altijd Florida genoemd...en mijn achterbibs Californië. Mama, het jeukt zo in Florida. En geen mens die daar bij ons thuis dan om moest lachen. Ik voel me opeens heel erg flauw. Vast mijn suikerspiegel. Als ik nu niet... *(neemt een lepel honing, likt hem gulzig af)* Mmmmmm, heerlijk! Zalig spul is dat! God zegene de bijen. *(tot publiek)* Als ik zo door ga weeg ik aan het eind van de tournee echt honderd drie en twintig kilo. Mijn moeder, de goeie ziel, heeft me alleen maar verkeerde dingen bijgebracht, dingen waar je absoluut niets aan hebt. Dat je eerlijk moet zijn bijvoorbeeld. En trouw. Waarom ? Onzin!. Helemaal fout! Met de moedermelk had ze een totaal andere ideologie bij mij naar binnen moeten gieten. Bedrog, leugens, ontrouw, daar heb je wat aan! Je leven ziet er meteen totaal anders uit. Wat zeg ik, het knapt er helemaal van op.... Avontuurlijk wordt het, spannend, opwindend.. Je wordt 's ochtends wakker en je hart gaat gelijk verschrikkelijk tekeer. ... Vandaag is het zo ver, wauw, de grote dag, wauw, ik heb een afspraak met hem, wauw! In de lounge van het Hiltonhotel, wauw. Je wast je voorbibs, je achterbibs, je parfumeert je oksels, je trekt sexy lingerie aan en je zegt tegen je echtgenoot: "Schat, ik moet nog even naar de supermarkt" "Hoezo?" "De slavinken zijn in de aanbieding." En weg ben je. In de armen van je onstuimige lover. *(doet een heftige kus na)* Mmmmmm. *(andere toon)* Nee mam, ik vergeef 't je nooit. Dat je mij het sprookje van "Waar werd oprechter trouw" hebt aangeprept. *(pauze)* Plus die vreselijke jaloezie! Serieus, mijn man had echt geen leven bij me. Een scènes dat ik maakte ...! Ik liep hem aan een stuk door te bespioneren. Ik dook op uit de meest onverwachte hoeken en gaten, portieken, dakgoten, putdeksels, regentonnen, kofferbakken van auto's,.... Ik was echt bezeten! En als ik af en toe zelf 's vreemd wilde gaan, nou, dan was het geheid een fiasco, had ik als puntje bij paaltje kwam, heel erg last van mijn geweten. Als ik nog eens op de wereld kom, dan neem ik drie, wat zeg ik, minstens drie minnaars. En om niet in de war te raken, noem ik ze alledrie Paul. *(is klaar met het ontbijt, ruimt op en loopt naar het bed)* Het komt allemaal door jou, mam, dat ik het huwelijk zag als een soort gevangenis,

waarin twee mensen hun best doen om elkaar het leven zo zuur mogelijk te maken. *(tegen de man in bed)* Wakker worden, schat. Opstaan! Er kunnen elk ogenblik mensen komen en ik moet het bed nog opmaken. *(Ze trekt met een ruk het dekbed naar zich toe. In plaats van een man liggen er in bed twee kussens)* Waar zit je in godsnaam? Geen geintjes, ja! *(tilt de kussens op en gooit ze in de hoek)* Wie heeft mijn minnaar gepikt? Misschien is ie 'm gesmeerd. Nee toch. Dat overleef ik niet! Waar ben je? O, daar. *(tilt een grote cassetterecorder uit bed, kust hem onstuimig en brengt hem naar de werktafel)* Wat moet ik zonder jou beginnen? Mijn zalige Ratelband. *(drukt op een knopje en men hoort de bekende stem)*

STEM : Goede morgen, engeltje, het is negen uur. Wakker worden, lieveling.

MATTEA : Je loopt achter. Het is half tien! Je bent een beetje van slag af vanmorgen! Met het verkeerde been uit bed gestapt? Net als de weegschaal *(haalt de hometrainer tevoorschijn)*

STEM : Oh, ik hou zo waanzinnig veel van je. Kleed je uit, dan gaan we samen onder de douche. Ik wil je inzepen. Helemaal!

MATTEA : *(doet de recorder uit)* Daar zal je dan toch minstens zes weken voor moeten uittrekken, schat. *(gaat op de fiets zitten en trapt stevig op de pedalen)* Een trainingsritje kan geen kwaad. Blijf je lekker fit bij en 't is goed voor de kuiten. Aan afvallen denk ik maar niet meer, dat heb ik allang opgegeven. *(rechtstreeks tot publiek)* Gek hè, vroeger was ik helemaal niet zo dik. Als kind was ik zelfs broodmager. Dat uitdijen is echt iets van de laatste tijd. Eigenlijk vanaf de dag dat ik mijn man de deur uit heb gezet. *(brult)* "En nou opgesodemierterd", riep ik. "En nou opgesodemierterd" *(andere toon)* Ja, daar moet je erg mee uitkijken, dames, met dat "en nou opgesodemierterd" .... want ze doen het echt! Maar ik kon er op dat moment niet meer tegen, ik was helemaal over de rooie. D'r uit, jij!!! Toen ie weg was, heb ik drie weken lang met m'n oor op de deurmat gelegen. Als een oude Indiaan. Ik was er heilig van overtuigd dat ie terug zou komen. Ja, want ik had hem er al vaker uitgegooid. Stond ie steevast na een paar dagen weer braaf op de stoep. Maar dit keer.... helemaal niks, nakkes, nada. Hij was weg en hij bleef weg. Ik was er kapot van, eerlijk. Ik deed geen oog meer dicht Je hebt vrouwen, die gaan dan aan de

drank of aan de slaappillen, de Prozac en je hebt vrouwen die krijgen last van vraatzucht. Ik werd alsmaar dikker. De kilo's vlogen aan en nooit meer af. Dat kan je toch niet maken, zei ik tegen mezelf, stel, dat ie terugkomt. Maar ja, wat ik ook deed, het hielp niet: Montignac, sherrykuur, astronautenvoer, sapkuur, bloedgroepdieet. De weightwatchers. Je kan het zo gek niet bedenken of ik heb het geprobeerd. Ik had me bijna ingeschreven voor het T.V. Dieet. Ja, de dieetmafia had echt een goeie aan me. Ik heb zelfs een lintwurm ingeslikt. Net als Maria Callas. Ik had 's ergens gelezen dat zij er radicaal van was afgevallen. Of jullie het nou geloven of niet, ik ben twintig kilo aangekomen en die lintwurm is van honger omgekomen. Al dat kuren heeft totaal geen zin, het zit gewoon tussen de oren.... Uiteindelijk heb ik me er bij neergelegd. Ook een dik iemand kan....

(de telefoon gaat)

Wie kan dat zijn? Op dit uur van de dag. *(Neemt op)* Hallo...hallo...Met wie spreek ik? *(andere toon)* Ben jij het? Ik weet zeker dat jij 't bent... wie zou het anders.... als je het bent, denk dan maar niet dat je terug kunt komen en als je het niet bent... *(produceert met haar mond het geluid van een scheet richting telefoon en legt op)*... Waaron vallen ze me steeds lastig. Ik weet zeker dat het mijn man is. Ik heb hem al een jaar niet meer gezien.... Af en toe belt ie. Hij zit alleen maar te wachten tot ik zeg dat hij terug kan komen. Maar ik ben er nog niet aan toe. Later misschien. Waar was ik ook al weer gebleven? O ja, dat ik mezelf uiteindelijk toch geaccepteerd had. Op een dag zei ik tegen mezelf: hou jezelf toch niet langer voor de gek, Mattea, kijk 's goed in de spiegel. Het was 2 november, Allerzielen en mijn verjaardag, dus dan ben ik toch al behoorlijk depressief. Ik heb een plaat van Karin Bloemen opgezet, ik heb me uitgekled en ik ben naakt voor de spiegel gaan staan. Nou, daar is moed voor nodig. Ik heb mezelf intensief bekeken, Florida, California, Alabama. Zuid en Noord Carolina. Ik was in alle staten. En ik ben ter plekke ingestort. Finaal van de kaart. Waarom? Kijk, dat iemand dik is, O.K., maar dit was gewoon teveel. Het was esthetisch niet meer verantwoord. Vooral de dijen. Die konden echt niet

meer. Ja, als je van Febo-kroketten houdt.... En... de afgezakke billen. Meisjes in de zaal, met je lekkere, strakke kontjes, denk erom: na je acht en dertigste, begint bij ons vrouwen de totale instorting, de onvoorwaardelijke capitulatie van de billen en dat is een niet te stuiten, onomkeerbaar proces. Ik was wanhopig, toen ik ontdekte hoe slap mijn provincies er hierachter bij hingen. Ik heb meteen een enquête gehouden onder de andere vrouwen in de flat, een bewonersvergadering belegd. Enig agendapunt: de hangende billen van mevrouw Mattea van de vierde etage. *(pauze)* Een zeer geslaagde bijeenkomst moet ik zeggen. Heel gezellig ook. Een sfeer van totale solidariteit. Bij vrouwen boven de vijftig heb je dat vaker. Wat vooral zo prettig was: iedereen was uitsluitend en alleen gefocust op mijn billen. Daardoor krijg je automatisch hele diepgaande analyses en fijne, positieve adviezen van “probeer dit eens, probeer dat eens”. Plotseling staat er een jonge vrouw op, twee en dertig, zeer aantrekkelijk, maar mager....mager. Go, wat was dat mens mager. En gemeen! De gemeenste van de hele flat. Magere vrouwen zijn vreselijk, wist u dat... ze hebben constant honger. Die valse bezemsteel zegt met een poeslief lachje : “Weet je wat je doen moet? Op je tenen lopen. Daar word je superslank van! Kijk maar naar mij” Ik heb ’t geprobeerd *(doet het voor)* Ik leek net een van de heilige Drie Koningen. En dan dit loopje, kent u dat al? Schijnt heel goed te zijn voor de billen. *(doet voor)* Ja, lach maar, volgens mij lopen jullie straks allemaal na de voorstelling zo naar huis. *(pauze)* Ik heb echt van alles geprobeerd. Tot ik tegen mezelf zei: Ach, wat kan het je ook eigenlijk schelen. dan maar dik en uitgezakt. Het heeft tenslotte ook voordelen. In de winter heb je het nooit koud en als je op de grond moet slapen, heb je je matras bij de hand. Geloof me nou maar. Het evangelie volgens Mattea. Fat is beautiful! Weg met de dikcriminatie! Maar ik ben dus niet dik geboren. Jullie wilt vast wel weten hoe het zo ver met mij heeft kunnen komen? Goed, ik zal jullie alles over mezelf vertellen, van begin tot end. Waarvoor zijn jullie anders hier, niet? Ik begin met mijn man. Voor een goed begrip van de situatie is hij namelijk heel belangrijk. Mijn man is een vooraanstaand en gerespecteerd biochemicus. Met een indrukwekkende universitaire carrière *(fluisterend samenzweerderig)* hij is zelfs al een keer voorgedragen voor de Nobelprijs. Ik, biochemica en